

mat dál i po zvukové stránce. Nebojte se toho, vyleze vám tam i humor. Fungoval bych i ve velkých písmenech a netečkách - ať to má ten tah.

Sára Pospíšilová - Oldřich Mikulášek: *Toužení*

AV: Ty jsi strašně výrazná osobnost. Taková elektrárna, řekl bych – atomová. Když přijdeš na jeviště, jde z tebe obrovská energie. Líbí se mi ta gradace tempa, proud obrazů... Jenže je toho tolik, že se posluchač začne bránit. Má pocit, jako bys ho chytila pod krkem a nepustila. Neboj se pauz, ty si je můžeš dovolit.

Já se právě těch velkých pauz občas bojím.

AV: To ty zrovna nemusíš. Zkus si víc představit ten obraz hus, schoulit se do něj, zpomalit to až do extrému. Když zpomalíš, vznikne větší intimita a divák má čas vstoupit do příběhu. Může si vydechnout a být s tebou. Ty pauzy nejsou prázdné – naopak jsou plné obsahu. V nich si domýšlíme, co se s tou ženou děje. *(Sára zkouší pomalejší verzi textu.)*

AV: Přesně tohle pomáhá. Když dáš na začátku víc prostoru, posluchač se zorientuje a pak si můžeš dovolit všechny ty svoje velké kaskády obrazů. Vznikne kontrast mezi klidem a proudem energie. A důležité je vědět, za čím v tom textu jdeš. Co pro tebe znamená to toužení? Co jsou ty divoké husy?

Připomíná mi to, že když člověk po něčem touží, vidí v tom svobodu. Jenže když toho dosáhne, objeví se další touha. Je to takový nekončící cyklus. Člověk něco získá a zároveň o něco přijde. A jaký je ten pocit, když si tohle uvědomíš?

Asi úzkost. Taková bezvýchodnost. Pociť, že se ten cyklus

pořád opakuje. Že dosáhneš svobody, ale ona ti zase zmizí.

AV: A právě tohle je ten klíč. Když tenhle pocit poneseš celým textem, vznikne v něm jasná linka. Divák bude vědět, že s tebou jde za něčím konkrétním. Ať už tomu říkáme toužení, svoboda nebo nenaplněnost. To je ten základ, který drží celý výklad pohromadě.

Radka Tesárková - Wody Allen: *Zpověď šílené krávy*

LV: Mě to dost bavilo, ale... *(smích)* Vlastně bych asi byl vděčný za nějakou dynamickou proměnu. Teklo mi to v jednom tempu. Já už jsem se pak přistihl, že chvílema se musím nutit, abych držel pozornost. Což může být daný i tímto dvoudenním maratonem. Myslím si, že je to celý dobře vymyšlený, vystavěný, funguje ti to, ale myslím, že kdyby to někde dostalo větší tempo, pomohlo by mi se toho více držet. Kdybys to normálně rovnou řekla, že je to Woody Alen, že by nám to nevadilo, vlastně by nám to možná pomohlo.

Bavili jsme se o tom s Alešem na kraji a došli jsme k tomu, že to bude na konci. Je to pro mě určitý podpis.

LV: Pro mě tyhle parodie trošku počítají s tím, že od začátku víme, že je to parodie. Říkám to jako téma k uvažování. My to v tom přečtem, že je to karikatura, ale nevím, jestli i třeba někteří z mladších to pochopí.

Petr Vojkůvka - Jiří Šalamoun: *Počasí na vraždu*

Byl jsem překvapenější smíchem. Pro mě je to intimní zpověď maniodepresivního člověka. Asi jsem to špatně předal.

EZ: Působíte na mě jako úžasná osobnost. Publikum se asi smálo, protože se vaše osob-

nost spojila s tím, jak jste řekl název. Někdy jste šel do patosu, což možná vychází z vaší osobnosti.

Vrátil jsem se k textu po deseti letech a došlo mi, že není jen o nadávání na počasí a tak jsem se ho naučil.

EZ: Líbilo se mi, že s poezií pracujete jako s poezií. Používáte přesahy, podáváte sdělení, uzavíráte je. Možná by tomu pomohla jistá stylizace. Vstoupit do postavy a upozadit sebe.

Jitka Borovičková - Karel Čapek: *Goneril, dcera Learova*

JK: Co vás na tom textu zaujalo?

Já si každý rok snažím připravit jeden monolog. Každý rok jsem měla neotřelé texty, takže jsem si řekla, že bych mohla sáhnout po něčem jiném. Měla jsem to připravené jako divadelní monolog. Pak se to zkrátilo a upravilo na přednes.

JK: Úprava je dobrá, včetně dodržení časového limitu. Váš přístup mi přijde relevantní, protože ten text je napsaný jako monolog. Včetně kostýmu se mi to k sobě hodí. Pokud je to pro vás o její obhajobě, šel bych cestou větší práce s psychologií postavy, se záměrem. Celková stavba textu je opřena o tématické linky, ke kterým se odbíhá. Já bych je přizpůsobil tomu, že to obhajoba je.

Napadá mě i otázka míry prostředků. Někdy jste moc detailní. Kdyby jste šla víc po tematických celcích, potom by se dal váš záměr lépe obhájit. Možná bych volil pozvolnější nájezd, nebylo moc, kam to gradovat. Jestli říkáte, že vás zradil komornější prostor, tak příště už alespoň budete mít jasno.

Příště už asi nebude. Mě by nikdy nenapadlo, že se dostanu na Wolkrův Prostějov.

Anežka Ježková - Daniela Fischerová: *Špatné siluety dravců VR*: Perfektní dramaturgický výběr, až dojemnej text, mega dobrá vtipná zápleтка, která se otočí na poslední větě. Má to skvělou verbální stránku, a to dramaturgický propojení k tobě, to skvěle funguje. Komu fandíš? *Hm, no nikomu, ani jedna z postav mi není milá vším.* A to je hroznej klacek pod nohy, ty ji musíš milovat, i když není skvělá, a propojit ji s tou vypravěčkou. To ti přinese možnosti barvy a komentářů. Pomohlo by ti vytvořit víc tu atmosféru večírku, běží ti tam ta situace a do toho jdou ty její vnitřní komentáře. Je potřeba si vytvořit nějaký prostředek, jak to udělat pod tu čáru, „vyvyprávět a vyvymyslet“ to a dostane to další rovinu. Zamyslel bych se nad intenzitou hlasu, vstoupila jsi plným hlasem a ono se to ploští, pracuj s jemností, ať to není křičený. Ještě ti pomůž, že ukotvit tělo a jít do situace. Klíč může být i v tom jak má ten chlap tu práci rád, nebo to tam miluje nebo? Zkonkrétni si to, aby ti vznikla situace, aby se ti linky příběhu začaly sbíhat až k výsledku, ve kterém se to protne. Pracuj s tím určitě dál, je to dobrý. Jdi cestou ztotožnění se se svým základním bytím.

Eliška Motyčková - William Shekespeare: *Sen noci svatojánské*

EZ: Dovedu si vás představit jako Hermii i jako Helenu. WP je ale přednesová přehlídka a váš text je dialog. A přístup ke každému je jiný.

V kraji mi řekl, že mi to tu řeknete, že se vám to nebude líbit.

EZ: Já vás můžu jenom pochválit. Jednala jste jasně, kultivovaně, s představou. Ale nemůžu vám to přednesově

rozebrat, protože to přednes není.

Kateřina Bobysudová - Bianca Bellová: *Zázrak*

JK: Text je o kouzelníkovi, co nechá zmizet věž, ale vlastně ji zmizet nenechá. A opravdu je moc dobrej. Ale také přináší velkou výzvu, nese s sebou hrozně moc motivů, témat. Jsou to takové banality, ale je jich strašně moc. Hezky tam vkládáte bezútešnost i zaprděnost celého místa. Je to docela dlouhé, přesto nás to kvalitou a interpretací udrželo. Jste hodně střídma v tom, jak s prostředky pracujete. Ta střídmost je trochu za limitem i vůči délce textu. Rozhodně bych víc prostředků zase přidal.

Ryze technicky byl problém i ve slyšitelnosti, což je škoda. Jsou tam motivy, na které by se dalo víc upozornit. Alespoň tak, abychom si jich všimli. Na začátku jsem si třeba nevšiml zmínky o některých postavách a pak jsem si říkal, kdo to je? Někdy jsem měl pocit, že vám to usíná i na koncích. Chtělo by to dotahovat do teček. Mikrosituace má mít tečku.

Martina Mašková - Dora Kaprálová: *Ostrov ohraničené anekdoty*

LV: Kdybych tě občas slyšel, tak bych byl dost spokojenej. Chvílema si padala do téměř neslyšnosti. Ta slova jsem chytal s velkým úsilím, protože to ztišení už bylo příliš. Nevím, jestli je dobře do takovéhoho pianissima stáhnout poslední slovo. Je to pointa, velmi silné sdělení, ale takto ho oslabuješ. Jakkoliv ti funguje na rozdělení na ty dvě polohy – publicistic-kou a komentující, metaforickou. Ten kontrast mezi těmito polohami by mohl být výraz-

nější. Může to být, že tu první část pojeděš v trochu rychlejším tempu, abys měla prostor se odrazit do těch obrazných a metaforických poloh. V tomhle by to mohlo být dotaženější. Nic mi tam nedrhne, ale tahle věc by mě více bavila, kdyby jela ta faktografická lajna a pak to najednou přešlo do té úvahy, lyrizovaných pasáží.

Ondřej Šulc - Vojtěch Vacek: *Levitující had*

LV: Ondřeji, proč se bojíte toho prostoru?

Já ten prostor znám a věděl jsem, že když pak půjdu dynamikou dolu, tak ten prostor nenaplním, neobsáhnu. Zkoušel jsem ten text říkat nahlas, ale nefungovalo mi to.

LV: Došlo k něčemu, co je nešťastný. Já jsem z toho vašeho slyšel půlku. Já nemám potřebu se drát, takže já jsem vás slyšel zpoza rohu. Já si myslím, že byste to říct nahlas dokázal. Že je to možná otázka techniky, že i to ztišování se dá udělat. *Když jsem s tím začal experimentovat, přišlo mi to výhodný i vzhledem k tématu textu. Ačkoliv vím, že to má spoustu rizik. Dnes tady to bylo nešťastný, ale jde o to, že tady dnes neexistoval správný způsob.*

LV: Já si myslím, že ten prostor není tak náročný na to ho ovládnout, a i ta míra intimity se tam dá dosáhnout. Vychází mi z toho zásadní otázka, a na tom se možná začínáme principiálně lišit. Já jako interpret tam jsem vždy pro toho diváka a ten je tam určující. Ané, že se divák má přizpůsobit mně. Víte to, že je tady nějaký prostor, že těch diváků je tady určité množství. Můj názor je, že interpret leze před diváka, protože mu chce něco sdělit a hledá prostor, jak v daném

prostoru a uskupení to divákovi sdělit a neznekomfortňuje mu situaci nějakým přesouváním. Je to risk a bohužel se stalo, že to nevyšlo. Doplácíte na to vy, protože ve výsledku si škodíte tím, že velkou část diváků jste vyčleníte. Myslím, že toho žádoucího výsledku jde docílit jiným způsobem. Mně se nikam jít nechtělo, protože jsem nechápal proč.

Agáta Mašková - Sylvie Richterová, Sylvia Plath, Mary Oliver: *Koláž básní*

AV: Agáto. Víš, co je tady jinak? Ústředním textem je Sylvia Plath. Je to sveřepý, zoufalý text – je to obžaloba společnosti i světa. Je v tom obrovská bolest i síla. A mně nemohlo uniknout, protože jsem seděl vedle tebe, že ve svém osobním životě nejsi zrovna v takovém rozpoložení. Vidím, že prožíváš spíš šťastné období. A ono se to do interpretace promítá, Chyběla mi tam část té trýznivosti a existenciální bolesti, která v tom textu je. Výsledkem bylo, že se všechny texty slily do jednoho balíku a ztratily mezi sebou kontrast.

To je vlastně vtipný, protože i když byla Plathová ústřední text, postupně mě začal nejvíc bavit ten třetí. Na ten jsem se těšila nejvíc.

AV: Jo, jenže on funguje právě díky kontrastu s Plathovou.

Já tam tu frustraci pořád cítím. Není to tak, že by zmizela.

AV: Jasně. Jenže jde o to. Jak se přenesení ven. Ty obrazy jsou poskládaný za sebou jako půdorys chrámu. Potřebuješ vytvořit napětí, sevření, možná se ani na nikoho nedívat, možná mít zavřený oči. Nějak jasně oddělit jednotlivé části a vytvořit cestu do toho světa. Dřív jsi s téma prostředkama pracova-

la víc.

Já nechtěla mít pocit, že si to říkám sama pro sebe. Bála jsem se, aby mezi mnou a divákem nevznikla bariéra.

AV: Jenže kdyby právě ten kontrast vznikl, bylo by to v pořádku. To sevření, nehybnost, pocit, že stojíš na místě a nic se nehýbe – to všechno k tomu patří. Svět kolem je otravný, zahlcující, plný klišé. A právě gesta, práce rukama, pochybnosti nebo drobné změny ve výrazu jsou věci, které ten stav zpřítomňují. To mi tam chybělo. *Já jsem se snažila jít jinýma prostředkama. Ale chápu. To, co člověk cítí uvnitř, ještě neznamená, že to dostane ven.*

AV: Přesně. A to se pak projeví v toku textu. Jako bys nebyla v dostatečném ponoru. Kvůli tomu se neodehrávají ty jemné proměny mezi texty. Nevzniká kontrast a všechno se dostává do jedné roviny. Přitom právě kontrasty a proměny jsou to, co ten text drží pohromadě.

Alexander Koukol - Jan Skácel: *Vesnická pieta*

EZ: V porotě jsme se trochu rozcházel. Já a Aleš jsme např. byli hodně spokojení. Nedokázala jsem si tě v tomhle textu představit a příjemně jsi mě překvapil. Skácelova poezie je na přednes složitá. Tvůj přednes mi přišel pokorný k tomu, jak to Skácel napsal, jak pracoval s verši. A přitom to pro mě bylo velmi sdělné. Pro některé porotce to tak ale bylo málo. Příběhovost by mohla někde vyznít trochu víc, stejně jako ten jakýsi refrén, který je pro mě obraz té piety jako sochy.

Michaela Lažanová - Jenny Joseph: *Varování*

AV: Jaký je to téma? O čem to vypráví?

Pro mě je to o tom, co se ode mě očekává, o tom, co si plánuju na to, až už žádný očekávání druhých nebudou, o té svobodě, kterou, si chci dopřát i v souvislosti snahy, kterou si přeju aby ten svět viděl. Ale přitom už toho mám plný zuby a celej ten obsah, kterej komentuju, přitom odráží tu touhu se na to vykašlat – ale teď ještě ne. Pro mě jsou to vlastně nějaký svobody, který za tím vidím.

AV: No a tohle je z toho podle mě hrozně patrný. Že to z toho každé přečte - že to není vlastně o tom, trefovat ty verše – cílem je něco úplně svobodného, co rezonuje s každým – to co si člověk převezme a odnese si to do vlastního světa. Má to strašně pěkný střihy a je na tom hezký vidět, jak se ty myšlenky spojují s tím fyzickým, skvělý. Že jsou to i věci, kdy se to dostává do nějakých pozic, který jsou tak trochu na hranici a to vytváří i nějakou míru humoru a nadhledu nad sebou samým – možná i nějaké zesměšnění. Že je to vlastně jedno – že je to v pohodě dělat si legraci sám ze sebe, a to mně přijde jako to úplně nejdůležitější. A vyšlo to moc dobře!

Já používám takový rčení – jít prsama napřed – jít k věcem čelem, neobcházet je, mít odvahu, to udělat napřímo a já mám pocit, že to je to finále. Publikum s tebou šlo od začátku a hledalo na čem jedeš, zjišťovalo jestli se může smát a postupně se uvolňovalo. Udělala jsi to dobře – to nemá být vtipný čísto. Publikum by mělo filozofovat nad tím, jak to dokáže ono samo. Je to moc fajn!

Petr Žitný - Josef Kainar: *Jak ulovit štika, dlouhou jako stehno antické bohyně*

spadlo a nebyl jsem naladěnej na sdělení toho textu – je to 85 stránek cyklu a hrál jsem si s tím jak to tam je napsané. Téma je pro mě absurdita toho, že když něco sděluju a popisuju moc detailně, tak se nedostanu k jádru věci, ale když vypouštím ty věci, ztrácí se část obsahu a v momentě, kdy jdu do konkluze, tak vzniká ta absurdita.

VR: Jestli to z toho úryvku jde takhle udělat to, co mi říkáš. Nemá to vnitřní stavbu a není to vedený, nevím odkud kam to jde, necítím tam rozdíl mezi povídkou a poznámkami, a to není volbou rytmu nebo tempa. Je to tím že je třeba jasně zacházet se stavbou. Úkolem interpreta je bezpečně provést posluchače a já nevím, kam se to posouvá, rozplynulo se to. Musíš zajednat a ztlélesnit, je potřeba mít konkrétní stavbu. Nemůže to stát na nahodilosti toho, jak to cítíš. Vědět, kam to táhneš a kde je pointa a tím, že to v té stavbě nemáš určené, stačí vytáhnout jednu kartu a sype se to. Kládl jsem si i otázku, jak máš nastoleného vyprávěče, co skáče každou chvíli jinam, jestli takhle zvýraznit i ty postavy – když ty postavu emočně vypálíš, se mnou to trhne, protože do té doby se mnou tak nemluvíš a je to najednou odjinud. Pozor na stoupavou a klesavou intonaci.

Štěpánka Tušlová – Václav Koubek: *Peklo*

LV: Do jistý míry mě to bavilo poslouchat, jenom se mi to posléze začalo slévat do jedné roviny a myslím si, že to, co by tomu pomohlo je, kdybys zaprvé využila to, co ti ten text říká – jsou tam rytmizace v těch celcích – ty hlášky jsou vlastně nějaký mezititulky. Zkusil bych

popřemýšlet, jak je z toho vytáhnout, aby tvořily rytmizaci příběhu. Druhá věc, co mi tam scházela, je jakási proměna toho vyprávění. Ten divácký dojem, co já jsem měl, že jak příběh začíná velmi věcně, popisně, ale posléze se promění v nějaké surreálno. Najednou se odehrává v jiný atmosféře, prostředí. Takle proměna tam pro mě nenastala a myslím, že v tom je ten klíč, jak to udělat zajímavěji. Že závěrečný gesto to nezachrání. Takhle to plyne hrozně lineárně, ten příběh je jednoduchý, zábavný, to všechno funguje, ale je škoda, že tu proměnu atmosféry nedostane divák v nějaké zřetelnější interpretační podobě.

Lucie Kubičková - Wislawa Szymborská: *Kočka a pták*

AV: Pro mě se úplně lyrismus s touto autorkou nespojuje. Ona na mě působí, že z těch básníků je nejpragmatičtější – skoro mužsky. Že věci pojmenovává dost stroze, ale velice přesně. My tady máme situaci, kterou si myslím, že ona opravdu pojmenuje – jako kdyby to byla matematika. A my se musíme dostat do nějaké představy, kde vlastně jsme. Ten příběh je možná o tom, co chceme a nechceme slyšet – o tom, co to je milosrdná lež. Tohle všechno my musíme zvednout a vlastně to umístit na společnost a na člověka – je to zdánlivá „bajka“ – a ukazuje nám svět, ve kterým velmi pravděpodobně žijeme my sami. Myslím, že to nese dost velkou míru cynismu, ale i dost velkou pravdivost. Tohle je ta věc, kterou bych si od vás přál dostat. A to se podle mě úplně nezdařilo. Je to o tom najít ten způsob, jak to nenápadně vsunout těm lidem, abych je naved na

to, o čem mají ve svém osobním životě na své osobní cestě přemýšlet. Jsou tam momenty, milníky, který je třeba nějakým způsobem dopracovat – je to moc hezký text. Tahleta důslednost v takovémhle typu poezie je nezbytná.

Josef Káninský - Oldřich Mikulášek: *Pokoušení na Špilberku*

VR: Jsem nadšený dramaturgií, tím, jak se posouváte a co přinášíte. I s tím dořečením té závorky, mám pocit, že ten text vám ladí a jsou tam plochy, kde se do vás můžu nořit. Ten výběr je bytostně váš a stojíte za tím, takto na mě váš výkon působí. Proč jste ale volil ty dvě střídající se polohy?

Nastudoval jsem ho a nacítíl jako rozporuplnou duši (on byl fanfaron, alkoholik a zároveň hrozně hodný člověk co by se rozdál okolí – a to se mi spojilo, ja jsem léčící se cholerik, co na tom fakt maká.

VR: Není to úplně výhodné, protože ho chvíli vedete a tvoříte vnitřně v poetice a něžnosti a to vystřídání, tam na to jdete zvenku - vnějšíma prostředky – působí to tam najednou tak fanfarónsky a šroubovaně a tak jako “mrk mrk” na diváka - takhle to je – a to já se zatnu. Zatímco v pasážích (ukazuje v textu), kde to jde přes uvěřitelnost, obyčejnost a lidskost – tam já jdu s váma. Posunul jste se interpretačně a můžete si dovolit víc. Je pro mě otázka, jestli tak úporně držet ty verše. Místy je to až otrocky držené, chybí vám tam dech, nadechněte se, a to vám dovolí udělat přesah (ukazuje v textu), aby to podpořilo i zvukomalebnot toho verše. Jste v plné fázi toho, že víte, o čem to chcete říkat, a teď byste mohl jít zkou-

ROZBORY *recitátorů*

Daniel Klouda – Ivan Vyskočil:
Falešný autostop

VR: Výkon, jeden z nejzajímavějších, co jsem do tebe viděl. Baví mě vstupování, opouštění a vracení se zpět do postavy. Skvělá je tvoje práce s lehkou situací i to, jak sis pomohl přesným docentským kostýmem, tvoje vršení vtípu a jak vládneš textem. Přesně jsi chytil to Vyskočilovské rozvíjení, skvělá úprava textu a to, že se to nestalo monologem. Mělo to velký vklad, nebylo to nudné a bez šťávy. Minimalismus, s jakým pracuješ, teď dostává mistrovství. Je to vidět i na gestech, jak tělo ovládáš v prostoru, podpoří to text i téma, které je obrovsky aktuální. Co můžeš zlepšit technicky – refren je vějička, nenech to tam spadnout. U Vltavy bych se nebál větší nacionality. Ještě přemýšlím, jestli se v konci nevydat do větší hrany absurdity na tom konci, aby líp vyšlo to tů – tů – tů (jasně vysvětlí nad textem), aby vyšel ten lingvistický humor. Ta neokázalost je perfektní a věřím, že jsi natolik opřený a máš to vysvětlený, že se nebojím toho, že by ti to mohlo sklouznout do sebe prezentace.

Hana Kočová – Zuzana Nováková: *Setkání v jiné dimenzi*

AV: Co si měla na nohách?
Měla jsem boty, já jsem přemýšlela, jestli jít bosá, ale mně je pak vždycky zima od nohou.

AV: Byla to jedna z okamžitých reakcí od porotců, sledovali, co jsi měla na nohách, přemýšleli nad tou korespondencí. Jestli jsi to ty, jestli je to kostým – ta

bílá tak trochu působí. Tvůj exteriér – ta úvaha má jít asi i k těm nohám. Obuju se, neobuju se? Ta bosota je prvek nějaké vnitřní svobody.

Já tu postavu vnímám jako ženu nějaké svobody, kterou čekají jednou děti a kde to tak jako přebíhá, ale už je to jasné, že to tak bude. V tu chvíli je pro mě matoucí, že ty to vnímání těch dětí vedeš jako dialog – jako kdybychom se propadali do té situace. Mám prostě takovej pocit, že to jsou hlasy – že nejsou zhmotněny – že se objevují v mejch myšlenkách. *Takhle se přiznám, že jsem nad tím nepřemýšlela – pro mě to byl jakoby fyzické dialog. Ale rozumím tomu, co říkáte.*

AV: Mně se vlastně dost líbí taková ta vaše čistota, kontrastnost, obrovská příjemnost, uvěřitelnost – tohle všechno je strašně věrohodné. Pozor na to, aby nedošlo k nějakému absolutnímu zlyřičtění - jako kdyby pro mě to finále nebylo dostatečné – dostatečně přesvědčivé, ohledně toho, co se v tobě děje. To, co pojmenováváš – jaká svoboda to je? Jakej typ? Máš hezkej kontakt s divákama, bylo to moc fajn, myslím, že můžeš být moc spokojená.

Iveta Grmelová – Ivan Vyskočil: *Proč se lidé bojí zajíců čili Kudýš*

EZ: Každý, kdo ten text dělá, v něm objeví zase něco nového. Měla jsem pocit, že jsi nebyla uvolněná. Že je to vystavěné a promyšlené, ale prostě to nemělo tu samozřejmost. Vázlo ti to v temporytmu, vleklo se to. Věty se tak jako nafukovaly a

někde jsi je zbytečně kouskovala. Někde ti ujížděly větné přízvuky. Chtěla bych víc postoj vypravěče. Co to pro tebe je. Někde jsi vyndala uvozovací věty a já bych tak nečinila.

Já bych je ráda řekla, ale zapomněla jsem je.

EZ: Nevygradovalo ti to na konci do toho metaře a ty jsi to tam ještě dohrála. To ale není nutně špatně.

Vladimíra Vandírková – Zdeněk Svěrák: *Ivanka a Lenin*

JK: Vyprávíte to velmi autenticky. Vy jste v té době žila?

Já tu dobu znám moc dobře. Komunisti mě přejmenovali, když jsem někde přednášela.

JK: Když jste začala, měl jsem pocit, že jsem na zámku a vy jste průvodce. Na chvíli jsem se lekl, ale pak to najednou začalo fungovat, přestalo to být mechanické a stalo se to osobním.

Připadá mi, že text povyšujete. Mohla z toho být uzavřená anekdota, ale vy dodáváte nadstavbu a komunikujete s publikem. Lidi, co to zažili, to táhne k nostalgii. Nás mladší k obavě, co by se mohlo stát. Tečky jednotlivých situací by mohly být jasnější. Abych věděl, kdy skončí jedna a od toho se odrazí druhá. Bylo to hrozně zábavné, i prostředky posloužily fantasticky. Jen jsme se bavili o tom, že podobným způsobem by jiný text stavět nešlo.

Petro Sláma – Ivan Vyskočil: *Prožluklost*

VR: My jsme do toho nemohli proniknout, co tím chceš říct?
Dneska mi to temporytmicky

LV: Možná se zeptám hloupě, ale víte, kdy ten text vzniknul? *Upřímně nevím.*

LV: Je to jeden z posledních textů, které vznikaly před Kainarovou smrtí. On se tehdy dost nešťastně nechal uvrtat do pozice předsedy přípravného výboru Svazu českých spisovatelů, což pak vyvolalo určité neshody s jeho přáteli. Následně v té době už téměř trvale žil na Dobříši, chodil tam na ryby, napsal několik úžasných textů a poměrně brzy potom zemřel. Tahle báseň je z toho období, kdy on se vyrovnával se všema věcmi, který se mu předtím přihodili. Já si myslím, že on se s tím velmi těžko vyrovnával. Tento text má v sobě hořký sarkasmus, což je tam asi dominantní pocit. A přišel mi dost zvláštní ten váš postoj, takový chlapský, ale s tím, co všechno je v tom textu, by to chtělo, aby to tu suverénní chlapeckost místy opustilo. Kdybyste si ten text přečetl i s tímto pohledem, uvědomil si, co je v těch detailech, mohlo by to být mnohem zajímavější, mnohem bohatší motivama, pocitama. Bylo by to silnější z obsahu sdělení i vašeho zážitku. Ta autentičnost, pravdivost vašeho interpretačního postoje, je mi velmi sympatická. Kainar byl takový básník, že to, jak láme větu přes verš, není náhoda. A ty přesahy, zámlky na konci veršů, tam nesou obsahy, který tam nejsou explicitně napsány. Ty verše mají svůj obsahový smysl, proč jsou takto stavěny. Stojí za to o těchto detailech přemýšlet (ukazuje konkrétní příklady v textu).

Samuel Zheng - Jáchym Topol: *Kloktat dehet*

JK: Jak velká je to montáž? *Hodně, třeba třicet stran na-*

montovaných do sebe.

JK: Forma brutální kadence, kterou sis zvolil má vytvořit něco nepříjemného, co mě má drásat. Je to odvážná volba. A přijde mi to, že do určité míry i dobře využitá forma. Měl jsem pocit, že tvoje prostředky ti taky slouží dobře. Je to i chytré ve výběru témat, tvůj styl k tomu sedí. Člověk ho ale musí zvládnout. I když se rozhodneš takhle narvat, máš furt možnost na chvíli zvolnit. Rychlost tě válcuje natolik, že se ti věty roztlučou.

Kladeš extrémní nároky na paměť, protože to ze sebe sypeš jako náboje z kulometu. Je pro nás komplikované, se v tom vyznat. Například je v textu spousta různorodých jmen. Proč ses rozhodl pro název na konci?

Název dost vystihuje obsah.

JK: Název na konci oslaboval vyznění, ale nevadilo mi, že není na začátku.

Nezvolil sis jednoduchou cestu. Vážím si toho, že jsi to zkusil.

Aneta Mikušáková - Ernst Jandl, Christian Morgenstern, Joachim Ringelnatz (výběr z poezie): *Unsinn*

EZ: Byla jsem hodně potěšená. Text je dobře sestavený i s využitím němčiny. Jak je to postavené do jednoho divadla poezie jedné herečky, to všechno hezky zapadá do tvaru, který jste si nastolila.

Texty jsem si sestavila sama a na Sobotce jsme pak s Alešem přidávali tu němčinu.

EZ: Klidně by to mohlo znít samoúčelně, ale tady to bylo naprosto odůvodněné. I nakládání s ukulele, jsem nadšená z toho zipu a dalších detailů. Nic mi nepřišlo navíc. To, že jste autory uvedla v rámci toho vystoupení, a pak to ještě do-

znívalo s odchodem za dveře, si cením. Bylo to pro mě hodně i o těch autorech a jejich svobodě a hravosti. Někdy pozor na výslovnost, dořikávat slova, konce se občas ztratily.

Vítězslav Adamec - VOLVO: *Bezpečí a pravda cesty*

VR: To je strašně zábavný, co udělal to je tak dobře blbý, a chválím toho, kdo udělal dramaturgický plán a tohle to celé zavřelo. To, jak do toho vstupuješ s tím svým nátiskem, to jak pointuješ ty věci, odložil jsem text a jen jsem se bavil. Bavilo mě to a týkalo se mě to i osobně (jak i já, jako herec pořád někde něco říkám a pak z toho někdo něco někam vytáhne). Tvoje práce s tím, jak to blbý slovo akcentovat, je skvělá. Otázka je pro mě toho konce a poznámka pod čarou, já cítím najednou takovou bezradnost – nepochopil jsem ale, kupuju nekupuje, nebo jak... A co je tam jiného než ta zábava. Někam bych to dotáhl, ale co s tím dál. Patří to sem, pobavilo to, nesmírně, ale vedle ostatních textů najednou nemůžu porovnávat. Nechci tím říct, že je to špatný, protože to bylo super a vytěžený na maximum. Ale srovnat to s tím, o co se snaží ostatní těmi tématy a texty... jsem tady rozporuplnější. Baví mě, že vždycky přineseš něco aktuálního a zvláště jiného a já se na to těším, jsi pro mě ksicht festivalovej.

Aleš Vrzák (AV), Emilie Zámečnicková (EZ), Josef Kačmarčík (JK), Libor Vacek (LV), Vít Roleček (VR),

zapsal L+Z+H+A+V

Čest wolkráckým maminkám (a tatínkům)

Možná už to ne všichni vnímáte, ale my v redakci si toho všímáme a chtěli jsme tyto opatrující osobky vyzpovídat a vzdát jim holt tímto krátkým sloupkem. Protože nejsou to právě naši rodičové, kteří nás přivedli k divadlu a recitaci? Přihlásili nás na dramaťák nebo s námi dělali první texty do školních kol? Ti, kteří jsou za nás v prvních řadách nervózní a jsou nejkritičtějšími a zároveň nejhlasitějšími fanoušky našich výstupů? To díky nim jsme tady. A pokud se cítíte být wolkrákovou maminkou, tenhle článek je pro vás. Protože v divadelním světě ani na krvi nezáleží.

Kláriňa zpovídala několik maminek a vždy se ptala na to, jaké to je a jak k tomu došlo, že se člověk stane wolkrákovskou maminkou. Rozhovorů se zúčastnily mami Lubi (L), Alenka (A), Martina (M), Terka (T) a paní Kočová (K)

Jaké to je být maminkou na Wolkráku?

L: Pár minut nervozity a jinak poměrně fajn týden.

A: Přesně tak. Člověk je nervózní za to dítě, a pak zjistí, že je to vlastně prima týden. Se starším synem jsem byla nervózní, protože jsem nevěděla do čeho jdu, pak jsem jela s mladším synem a už jsem se těšila. Teď jezdím i s 'cizími dětmi' a už si to užívám.

L: Je pravda, že když jsem slyšela tebe (Kláriňu) na WP recitovat poprvý, tak jsem byla hodně nervózní, hodně jsem se bála. U Vladouše se tolik nebojím. Máme to spolu víc nacvičený.

M: Na Wolkráku už si nepřipadám jako maminka moc. Nervózní jsem bývala, ale naposledy kvůli dítěti tak před čtyřmi lety. Pak už ne. Už dlouho nemaminkuju, však už je stará! Haha, už jsem stará maminka se starou dcerou. Už si to jedeme užít, každá za sebe i spolu. A hlavně i tím, že obě recitujeme, tak do toho ten vztah tolik netaháme. Ale samozřejmě přijde i to: „Vzala sis svetr?“ Ale časem se to prostě přetaví a změní a už jsou ty maminkovské povinnosti jiné. Já už se prostě nebojím, nejsem nervózní a jenom se těším a jsem překvapená. Jezdit na takovéhle akce je takový wellness pro mě.

J: Být maminkou na WP je za odměnu. Jsem moc ráda, že tady o mně pořád (dcera) stojí. Vždy-

ky si to tu moc užijeme. Jezdila jsem s ní už na dětskou scénu a do Svitav a trošku si připadám jako její maskot. Nikdy jsem sama nedělala recitaci, ale moc tomu fandím. Práce na textech byla poměrně složitá, protože v naší rodině to nikdo nikdy nedělal a v našem okolí nebyl úplně dramaťák, takže je to hodně její práce. Jinak vždycky si na Wolkráku spravím chuť v tom smyslu, že je ze všech stran stále slyšet, jak je ta dnešní generace hrozná atd. a já přijedu z Prostějova nebo ze Svitav, kde je spousta mladých lidí a říkám: „Nee, není to vůbec špatný, nebojte se!“

K: Obě dcery jako malé recitovaly. Jsme moc šťastní, že se tady letos setkáváme s lidmi, kteří stáli na začátku jejich takové 'kariéry', ale tedy když vyrostly ze Svitav, tak s tím skončili. To nás popravdě docela mrzelo, ale osud tomu tak chtěl, že se starší dcera po pedagogické škole vydala zpátky k tomu divadelnímu a přednesovému životu a šla si za svým. Jde si svojí cestou a těší nás, že je mezi svými lidmi. Máme z toho krásný pocit, že dáváme děti tam, kam patří a kde jim je dobře. My nemáme nějaké osobní zkušenosti s recitací a podobně, ale tatínek nás všechny dokáže rozesmát a to on pomáhal v Hance (dceři) rozvíjet ten potenciál.

učitelkou z dramatařáku. Ona tu občas taky je v porotě. Vždycky spolu tipujeme, jaký texty by mohly být fajn a při tom hledání jsem na něj narazil. Navíc už jsem tu jednou recitoval text od Jana Skácela.

Vladimír Soldán - Christian Bobin: *František z Assisi, volně podle knihy Ten nejnižší*

Jak jste našel knihu nebo text, se kterým jste vystupoval?

Já jsem četl tu knihu a velice mě oslovil právě život Františka z Assisi, vlastně mě trochu dráždil a provokoval. Úryvek jsem stvořil pak tak, že jsem z té knížky vybral různé části, které vyjadřovaly Františkovu službu Ježíši Kristu a části, kde byla vidět ta jeho životní proměna. Myslím, že tento rok je to zároveň 805 let od jeho úmrtí.

Myslím že Papež Lev letos dokonce vyhlásil rok sv. Františka z Assisi.

Ano, to je pravda, z toho mám radost.

Michaela Lažanová - Jenny Joseph: *Varování*

Jak vznikl nápad se zapojením pohybů a jógy do přednesu?

Mně se nejlepší věci vždycky povede vytvořit před spaním. A měla jsem pocit, že tomu textu něco chybí, že je to takové fádání. A tak mě napadlo, že bych to mohla nějak takhle oživit a rozpohybovat se při tom. Bylo poměrně náročné se naladit, aby to bylo pro mě i diváka pohybově snesitelné, při některých pozicích se ne moc dobře mluví. Ale nakonec si to nějak posedalo a už jsem si dvakrát při veřejném výstupu odřela koleno. Takže je to úraz způsobený poezií.

Cvičíš jógu nebo pilates pravidelně?

Noo, jenom tak jako sama pro sebe. Mám lektorku, která žije v Táboře, takže pokud něco pořádá, tak jedu za ní a z ní hodně čerpám. Ale pokud vás učí bůh, tak je nemožné přesedlat na smrtelníky, takže jenom s ní nebo sama.

ROZHOVORY s recitátory

Aneta Mikuš'áková - Z poezie E. Jandla a spol.: *Unsinn*

Tebe jsem slyšela už na Valmezu, pracovalo se ti s tím takhle dlouhou dobu dobře?

Nechci to dělat furt stejně a chci si udržet jiskru a energii, takže mě to stále baví a různě ten text formuju a hraju si s ním jako s hmotou. I když po Poděbradských dnech poezie jsem měla trochu krizi. Trochu jsem se styděla křičet do ukulele, ale nakonec jsem si řekla, že přece o tom to je, je to nonsense Jandl, Morgenstern a Ringelnatz.

Jak vznikla myšlenka použití ukulele?

Na Šrámkovu Sobotku jsem si vzala ukulele, tenhle text jsem měla před tím už z předmětu přednesu s Gábinou Zelenou Sittovou, a s Alešem Vrzákem jsme na něm pak pracovali na dílně. Potom jsme na hudebce probírali i blues, takže jsem si to tak trochu různě s asociacemi spojila a prostě jsem zužitkovala všechno, co jsem se v tu chvíli zrovna učila. Byl to hodně hravý a tvárný proces.

Lucie Kubíčková Wislawa Szymborská: *Kočka a pták*

Jak jste našla svůj text?

V některém z loňských ročníků jsem slyšela jinou báseň od této autorky. Tato autorka mě zaujala, sehnala jsem si tedy její knížku. Prvně jsem si myslela, že budu recitovat jinou povídku, ale tahle si mě našla.

Co pro vás bylo nejtěžší na přípravě textu?

Najít správnou míru emo-

ci, abych nebyla ani moc, ani málo.

Radka Tesárková - Woody Allen: *Zpověď šílené krávy*

Jak jsi k textu přišla?

Haha, tak text ke mně doputoval tak, že jsem v roce 2023 dostala od kamarádky z nakladatelství ARGO povídkovou knížku Woodyho Allana Bez tíže. Připadalo mi, že je tam spousta krásnejch textů a snažila jsem se je podstrkat svým žákům v Tyjátru, což se mi v několika případech povedlo. Kráva tam teda po pár pokusech zůstala ležet, a pak když jsem se po letech vracela k recitaci, tak jsem si řekla: „No... leží to tam...“

Ztotožňuješ se v něčem se šílenou krávou?

Měla jsem tady krásný zážitek, kdy člověk, který si pamatoval mě a můj text z Prachatic, mi řekl: „Jé, vy jste ta kráva!“ a pak se mi velmi omlouval. Ale vlastně jo, myslím si, že s ní mám společného to, že když si něco umanu, tak taky jsem schopná jít takříkajíc přes mrtvoly.

Jitka Borovičková - Karel Čapek: *Goneril, dcera Learova*

Čím vás text zaujal?

Přišla jsem na něj úplně náhodou, když jsem si koupila knížku s tímhle textem. Hrozně se mi líbil. Hledala jsem text s monologem. Tohle bylo ono!

Co pro vás bylo nejtěžší na přípravě?

Největší problém mi dělalo vě-

domí toho, že je ten text dlouhý a můžu se seknout, dokonce zapomenout co mám říct.

Jak se vám dnes recitovalo?

Nervozita tam byla, ale ne z lidí, já se bojím sebe, že zklamu.

Agáta Mašková - Sylvie Richterová, Sylvia Plath, Mary Oliver: *Koláž básní*

Jak jsi tvořila a vybírala texty do takové koláže?

Tvůrčí proces byl takový, že jsem si nejdřív vybrala tu druhou, Guliver od Sylvie Plath, ale cítila jsem, že to není dost, udělat jenom ji. Takže jsem pak různě hledala a přidala jsem tam tedy Richterovou na začátek a na konec, to jsem dělala na Šrámkovce, ale furt jsem měla pocit, že to něco potřebovalo. A pak jsem si vzpomněla na Husy od té Mary Oliver a věděla jsem, že tohle je ono. Tohle je ta tečka, aby se to uzavřelo správně. Přestože na tom pracuji takhle dlouho, tak mě to baví a stále si v tom nacházím něco.

Alexander Koukol - Jan Skácel: *Vesnická pieta*

Když sis vybíral text, co pro tebe bylo důležité?

Zrovna u tohoto textu mě zaujala lhostejnost těch lidí. Přišlo mi to zároveň hodně současné, že se lidé diví, když něco ztratí, ale nevěnovali se tomu, když to měli.

Jak jsi ten text objevil?

Já v tomhle ohledu hodně spolupracuji s mojí bývalou paní

T: Je to naprosto úžasné a skvělé, moc mě to baví a je to ještě o něco lepší než být tu jen jako učitelka. Ale jsem velmi nervózní u všech svých dětí, i žáků, když tam (na pódium) lezou. To se bojím hrozně za ty texty. A zajímalo by mě jestli bych byla takhle nervózní i kdybych tam měla jít já, haha, na to se ale až moc bojím, tak to ani nezkouším, hihi. Zpočátku jsem nechtěla, aby dcera chodila do mého dramaťáku, nemyslela jsem si, že by to dělalo dobrotu, ale slovo dalo slovo a ona začala chodit, samozřejmě i recitovat a zlom nastal právě u textů autora Shauna Tan.

Děkujeme všem maminkám i tatínkům, paní učitelkám i paním vychovatelkám, našim maskotům a fanouškům, kteří se o nás nejvíc bojí a nejvíc nás v tu chvíli dokáží podržet. Jezděte na Wolkrák a berte s sebou maminky!

Kláriňa

Výsledky 69. ročníku celostátní přehlídky uměleckého přednesu a divadel poezie

RECITÁTOŘI 1. kategorie

Cenu poroty získávají

Jiří Tillich	Jiří Suchý: Duše chuligána
Vladimíra Lubinová	Robert Fulgum/Jiří Hrubý: Z knihy Vše, co opravdu potřebuji znát...
Linda Křišťálová	Alexandra Berková: Pohádka o Šťastném konci
Sára Faltová	Aleš Kaňka: Smrtný hřích
Matěj Šlachta	Miroslav Holub: Galileo Galilei

Titul LAUREÁT 69. WP získávají

Karel Roubych	Ivan Wernish: Tahit'anky
Alexandr Mojžíš	Ivan Vyskočil: Vyznání jízdénkovitosti

RECITÁTOŘI 2.kategorie

Cenu poroty získávají

Jan Vokrouhlecký	Marian Palla: Jak vychovat malé kačátko
Antonín Adam	Petr Šabach: Tisíc a jedna noc
Daniel Alexander Wood	Fritz Leiber/ Kryštof Jankovec: Dívka s hladovýma očima
Martin Kulhavý	Kamil Bouška: Každé ráno žeru svoje srdce!
Anežka Hanáková	Václav Hrabě: Báseň skoro na rozloučenou

Titul LAUREÁT 69. WP získávají

Alan Peša	Christian Morgenstern/Radek Malý: Gruselett
Eliška Nedvědová	Anna Bolavá: Lípa malolistá květ
Aneta Mikušáková	Z poezie Ernsta Jandla, Christiana Morgensterna und Joachima Ringelnatze/Radek Malý: Unsinn

Na vlně výročí

Nejstarší kamenný hrad v Česku je možná o pět let mladší!

Zřícenina hradu Přimda stojí na vrcholu skalnatého hřebene nad stejnojmenným městečkem v severní části Českého lesa. Říká se, že první zmínka o Přimdě pochází z roku 1121, ale i přes tuto skutečnost, tento nejdéle dochovaný kamenný hrad v ČR, letos oficiálně slaví teprve **900 let!** Stavebníkem hradu byl sice nejspíš německý markrabě Děpolt II. z Vohburgu, ale nejpozději od roku 1126 patřila Přimda již českým panovníkům jako důležitá pohraniční pevnost, která střežila obchodní cestu z Prahy a Plzně do Horní Falce. Kromě toho sloužila jako královské vězení, kde byl nucen pobývat mimo jiné i pozdější král Přemysl Otakar II. (během svého vzdorovitého období v dospívání). Během 17. století začal tehdy nečekaně opuštěný hrad pustnout a z ozdoby kraje se pomalu stávala ruina.

Jak to ale je s těmi narozeninami? Je to trochu jako s datem úmrtí svatého Václava, nikdo už si to správné vlastně nepamatuje.

Zprávy o hradu jsou po většinu jeho historie velmi kusé. Přimda je obvykle spojována s blíže nespecifikovaným hradem, který měli podle **Kosmovy kroniky** roku **1121** vystavět Němci na české straně hraničního lesa (dnes Český les), a který jim vzápětí český kníže Vladislav I. vzal. Souvislost s Kosmovou kronikou, ale není nijak prokázána, protože jméno hradu není nikde uvedeno, ačkoli by to časově, faktograficky i geograficky odpovídalo právě Přimdě. První doslovná zmínka o Přimdovském hradu pochází tedy až z roku **1126**, kdy hrad nechal přestavět (společně s Tachovem a Zhořelcem) kníže Soběslav I.

Jestli chcete věřit Kosmovi, nebo Soběslavovi, to nechám na vás (já osobně jsem fanda Kosmase), každopádně hrad stojí za navštívení právě v tomto jubilejním roce a níže je jeho návštěvní doba, pokud byste se na prázdniny chtěli vydat za kouskem historie.

„Návštěvníci hradu si mohou volně libovolný den a hodinu prohlédnout bez průvodce areál hradu včetně přístavku s prevétem z 12. století.“

Kláriňa

konečník

Naskočit na vlna Wolkrův Prostějov znamenat velká změna.

Ty přestat počítat dny podle kalendář od leden do prosinec nebo od září do červen.

Ty už mít PŘED a PO

Ty chtít to znovu, aby stát se to, že za uchem žlutá kytka mít.

Ty myslet na Jirka i když mít jiná kluk/holka/...

Ty hledat čím bys překvapit ta porota co poslat tam.

Pak makat hodně dřina, aby neposrat to tam.

Ted' už svoje jasná droga mít, otrok poezie Ty!

A tohle se už 69 roky dít

Tak dělat co umět, ať příští rok slavit kulaté!!!

(stáčí jenom jednou zazít, to na celý život je)

LeČ

RECITÁTOŘI 3. kategorie

Cenu poroty získávají

Vladimíra Vandírková	Zdeněk Svěrák: Ivanka a Lenin
Sára Pospíšilová	Oldřich Mikulášek: Toužení
Radka Tesárková	Woody Allen/Michael Žantovský: Zpověď šílené krávy
Kateřina Bobysudová	Bianca Bellová: Zázrak

Titul LAUREÁT 69. WP získávají

Daniel Klouda	Ivan Vyskočil: úryvek ze hry Autostop
Martina Mašková	Dora Kaprálová: Ostrov ohraničené anekdoty
Michaela Lažanová	Jenny Joseph/Lenka Philippová: Varování

DIVADLA POEZIE

Cena diváka

- Páteční hoši, Louny za inscenaci **KO-LO-BĚH**

Ceny poroty

- **Poslední nakonec**, Sobotka za audiovizuální složku inscenace **DETOX**
- **Kristián Valeš** za autorský text a jeho interpretaci v inscenaci **KO-LO-BĚH**
- **RATATAVERITA**, Plzeň za autorské zpracování niterných témat v inscenaci **VEMNĚLES**

Cena Jana Roubala

- **Ústaf-voiceband.cz**, Brno za péči o divadlo utlačovaných žánrů

Cena Wolkrova Prostějova s doporučením na přehlídce Jiráskův Hronov

- **Poslední nakonec**, Sobotka, za inscenaci **DETOX**
- **RATATAVERITA**, Plzeň za inscenaci **VEMNĚLES**
- **Páteční hoši**, Louny za inscenaci **KO-LO-BĚH**
- **Ústaf-voiceband.cz**, Brno za inscenaci **VYŠŇOŘME SE**

**Co by si festival Wolkrův Prostějov měl přát k sedmdesátému výročí?
Napište nám vaše nápady na redakční email: redakcewp@gmail.com
Nápady budou využity na příští jubilejní ročník. Děkujeme za spolupráci!**

Svezte se do Valmezu na MFP!

Mezinárodní festival poezie je soutěží amatérských recitátorů z České a Slovenské republiky.

Letos se uskuteční ve dnech 15.-17. října.

Redakce Wolkrůva Prostějova 2026
Lenka Čurdová, Klára Lubinová, Vojtěch Vacke, Zuzana Simandlová, Anna Drozdová
sazba: Klára Tondlová, foto: Marek Gerhard
Vydává NIK ARTAMA
neprošlo jazykovou korekturou

Rebus

6

ČTVERÁK ŠTĚSTÍ

ČTVERÁK ŠTĚSTÍ

ČTVERÁK ŠTĚSTÍ

ČTVERÁK ŠTĚSTÍ

ČTVERÁK ŠTĚSTÍ